

KAZALO

Namesto opozorila	11
Predgovor	13
Ključ	16
Voda	23
Svinčnik	33
Kri	41
Navlaka	47
Vsadek	54
Uvod	58
Jajca	70
Kavarna	80
Seks	95
Piknik	101
5. Novost	110
Jesus	114
Dno	124
Jin-jang	131
Pero	138
Praznjenje	146
Odpust	153
Branje	163
0. Ljubezen	163
1. Resnica	165

2. Bitnost	167
3. Otroškost	169
4. Navezanost	170
Medved	174
Amortizer	186
Meso	194
Nasmeh	206
6. Ravnovesje	207
7. Trpljenje	208
8. Krivda	210
9. Sram	212
10. Svoboda	214
Pot	216
Maša	220
Junto	232
Jabolka	242
Vrtnica	253
Zaupanje	263
Naoljenost	273
Buda	281
Doktorat	301
Družina	312
Marlowe	316
Dosha	325
Humorizem	337
Epilog	353
Spremna beseda avtorja . . .	355
O avtorju	367

NAMESTO OPOZORILA

A še obstaja knjiga ali film brez opozorila, da je lahko vsebina za nekatere pretresljiva? Namesto da vas, nadobudne bralce, opozarjam, naj knjige ne berete, če ste občutljivi, vas vabim, da je ne jemljete smrtno resno, bodisi v dneh kmalu po njenem nastanku ali mnogo let kasneje.

Besede hitro spreminjajo pomene. »Črnka« in »belka« sta bili še do nedavnega nezaznamovani besedi za pripadnici dveh ras. »Belka« je taka še danes, »črnka« pa je v določenih krogih zdrsnila tja, kjer je bila nekoč »črnuhinja«. A pravega nadomestka za »črnko« ni. »Temnopolte« so premnoge rase, »afroameričanke« izključujejo pripadnice afriških ras, ki niso Američanke. Glede na to, da knjiga v premnogih pogledih ni politično korektna, bi bilo zmešano, če bi kompliciral pri tem enem izrazu, ki se pojavi sedemkrat. Skratka, ko omenim »črnko«, ima izraz nezaznamovan pomen.

Seveda bi lahko zgodbo obložil z blazinami, da ja ne bi koga užalila ali pretresla, ampak s tem bi temperamentnega bordojca razredčil v ceneno bevando. Pa tudi, če bi jo oblazinil, ni izključeno, da ne bi kdo izbrskal skritih bodic in me hotel z

njimi pribiti na križ. Za nekatere je tudi zrno graha preostro.

Ne bom našteval vsega, kar bi vas utegnilo užaliti ali prizadeti. Sami boste videli, ko trčite ob to. Vabim vas, da vzamete resno moj predlog, da **nič ni zares, vse je izmišljeno**. Ne samo v knjigi, ampak tudi sicer. Če vas zbode, se vprašajte, ali ni morda razlog v vas, ne v zgodbi.

Če ne zmorete resnosti parkirati na stran v svojem vsakdanjiku, jo parkirajte vsaj med branjem knjige. Če je ne zmorete parkirati niti takrat, potem se boste težko prebili skozi žgoča poglavja in, oprostite za direktnost, tudi skozi svoje žgoče življenje. Kakor v življenju tudi v knjigi spoznavamo sebe, če si drznemo res živeti.

Ljubezen 22 ne more in ne sme biti varna. Ljubezen je požar in če se bojite že sveče, opustite branje kar tukaj. Bolje je, seveda, če objamete požar.

Kaj ima to za opraviti z ljubeznijo? Ne bom vam na pladnju postregel z odgovorom. Zaupam, da boste odgovor izbrskali sami, ko boste knjigo pogumno prebrali do konca, potem pa si dali nekaj časa in prostora, da koda ljubezni 22 sedejo v vašo dušo.

PREDGOVOR

Počaščen sem bil, ko se je Miha Šalehar po branju grobega osnutka knjige odzval z: »Mojstrovina! Transformativno!«

Še nekaj prijateljev se je strinjalo z Miho in dodalo, da je edini problem s knjigo to, da ne bom smel nikomur povedati zanjo. Zakaj ne? Zato, ker se vtikam, kamor se je nedopustno vtikati – pa vse počez!

Kot tudi sam v knjigi opozarjam, *Ljubezni 22* preprosto ne morem izdati. Ampak pravila so zato, da jih včasih prekršimo ... in točno zato sem knjigo moral izdati, čeprav ni lahko plavati proti toku. Če kakšen izvod *Ljubezni 22* konča na grmadi, bom vedel, da sem vsaj nekaj naredil prav.

No, *Ljubezen 22, plagiat* je pred vami. Po branju knjige vam bo jasno, zakaj je naslovnica takšna, kot je.

Predbralci so mi pomagali izpiliti vsebino in sem jim za to globoko hvaležen! To so bili Borut Tavčar, Nina Šorak, Aleš Črnič, Alja Adam, Nataša Poljanšek, Mirjana Čurčič, Manja Vrenko, Aleš Pevc in lektorica Mea Valens. Piko na i je dodala urednica Suzana Kramar Dodič.

Ob *Ljubezni 22* stoji še beseda *plagiat*. Sporoča iskreno priznanje, da je vse moje (naše!) pisanje tako ali drugače povzeto

od nekoga drugega. Tako kot naslovnico boste tudi vlogo te besede razumeli, ko preberete knjigo do konca.

Brali boste prvoosebno, napol avtobiografsko pripoved, ki se naslanja na kulturnega *Čarovnikovega vajenca* Evalda Flisarja in večino opusa Richarda Bacha. Potvorjeno duhovnjaštvo sem povzel po dokumentarcu *Kumare: resnična zgodba o lažnem preroku*, ki ga je ustvaril Vikram Gandhi. V loku zgodbe in junakih lahko prepoznate navdih *Iliade*, v sokratske dialoge se vpleta duh Hafisa in apokrifne literature ter nekaj klasičnih islamskih in budističnih tekstov – vse skupaj je vpeto v pereča vprašanja sodobnosti in nategnjeno do neprijetnosti, ki se postopoma rahlja in na koncu razpusti. Vplivov na knjigo je preveč, da bi jih vse našteval – mnogi bodo očitni ob samem branju knjige, o tistih prikritih bi lahko napisal še eno knjigo.

Če boste na več mestih opazili slabo skrit šiv na tem Frankensteinu, je vse v redu – tako je knjiga zasnovana. Namen ni prikrivati brazgotin ali se pretvarjati, kot da jih ni. Namen je razodeti jih v svetli luči brez moralnih imperativov katere koli kulture, zavite v krivdo in sram. Le tako jih lahko pogladimo in zacelimo – da se ne bi nikoli več ponovile.

Od zrelosti naše ljubezni ni odvisna le usoda nas dveh, treh, štirih ..., ampak kar večna substanca kozmosa in živi Bog, ki se pravkar rojeva v maternici iz bakra in silicija. Usoda življenja visi na tanki nitki naše zrelosti.

Lepo bi bilo, če na poti do ljubezni ne bi bilo cmokov v trebuhu, a mimo njih pač ne moremo. Ko si jih dopustimo in ko jih predelamo, je katarzično praznjenje na samem koncu toliko bolj izpolnjujoče. Potem se nam morda zgodi točno to, kar ilustrira indijska zgodba:

Revni starec je prišel h kralju in prosil, da mu pokaže zlato. Želel si ga je videti vsaj enkrat, preden umre. Kralj mu je z nasmehom ugodil in ga po stopnicah peljal do zakladnice. Starec se je sprehodil po prostoru in si ogledal bleščéce umetnine in nakit. Ko je šel nazaj, je presenečen spoznal, da so že stopnice bile zlate.

KLJUČ

Počilo je kot vedno takrat, ko bi si tega najmanj želel. Volan mi je zasukalo na desno, Subaru je pijano klecnil in oddrdral na bankino. Ko sem se ustavil, sem dve minuti strmel v temni gozd. Iz soja žarometov so mi v vetru mahali lističi praproti pod javorji, čugami in bukvami.

Pobrskal sem po predalu v vratih. Seveda sem pozabil čelko!

Jezil sem se priložnosti primerno in prisluškoval šušljanju v grmovju. »Samo medved mi še manjka!«

Pri Jenny in Michelu v Burlingtonu se seveda ni bilo težko zadržati. Ob pivu smo premlevali aktualne norosti v letu 2022 na levi in desni, dokler me ni ob desetih poklicala Lucy in vztrajala, da pridem kmalu domov.

»No, pa me ne bo tako kmalu, jebem ti!«

Vzel sem telefon, da pokličem Lucy, toda med hribi ni bilo signala. Stopil sem na stran in mahal z njim po zraku, a sem imel s signalom manj sreče kot z veščami. Ena debela se je zaletavala v zaslon, pridružila se ji je še ena manjša.

Sledili sta mi do prtljažnika, kjer sem se nekaj minut lovil z dostopom do rezervnega kolesa, ga nazadnje le izvlekel, še

nekaj minut iskal ključ in ves čas glasno preklinjal. Nastavil sem ključ na vijak na kolesu in stopil nanj z vso težo. Nič. Nekajkrat sem ga brcnil. Nič.

»Jebem ti vse vijake Vermonta!«

Rohnel sem in brcal ključ. S peto sem se oprl nanj in dvakrat poskočil. Ping! S podplati sem udaril ob tla, križni ključ mi je obležal ob stopalih v dveh kosih.

»Kateri genij je to varil skupaj?!«

Odneseš sem zlomljen ključ k še vedno prižganim lučem in zmajeval z glavo nad počenim spojem. »Utrgal sem ključ, prekletu!«

Na cestah v Vermontu, ki prečijo verige hribov, je promet redek, ob tej uri bi bila čista loterija, če bi se kdo pripeljal mimo. Ravno sem se hotel odpraviti proti višji točki dva kilometra nazaj, kjer bi morda ujel signal, ko je s stranske cestice pribrela luč.

»Kdo pa tako vpije ob tej uri?« Tuj naglas starejšega moškega mi je zvenel nekako znano.

»Večer! Vse gre narobe danes.«

Starec je s svetilko posvetil na počeno gumo in zlomljen ključ. »Jeza pa taka!«

Skomignil sem z rameni in se popraskal po glavi. Presvetil me je od stopal do glave, da sem moral pripreti veke. Izza lučke je stala vitka postava, v mraku sem videl obrise dolgih valovitih las, brade in ohlapnih oblačil. Svetilko je premaknil, da je osvetlila tla pred njim.

Zdrznil sem se. Bil je bos!

Opazil je, da sem bos tudi jaz. »Celo bos si ga zlomil!« Zakrohotal se je in zazdelo se mi je, da njegov krohot odmeva daleč med hribi. Ko sem bolje prisluhnil, sem z zahoda ujel

pridušeno bobnenje. Zaslepil me je srebrn blisk, takoj zatem so z globokim baritonom zarjoveli oblaki nedaleč stran.

»Za povrhu vsega še nevihta!« Plosknil sem in prekrizal roke. Takoj zatem sem počepnil z glavo med rameni, ko je grom udaril povsem blizu. Prav imajo domačini, ko pravijo, da če ne sovražiš vremena v Novi Angliji, ga pa še boš.¹

Krošnje so vse glasneje šumele v vetru.

»Pridi. Greva noter.« Nežno me je pocukal za ramo.

Pograbil sem nahrbtnik in mu sledil. Pol milje gozdne ceste je vijugalo navkreber do stare kočice.

V predsobi je prižgal luč. V medli svetlobi je vame zrl veder obraz zagorele polti s potezami, ki sem jih dobro poznal s potovanj po Indiji. Globoke temne oči so se smejale nad resnimi ustnicami, ki so jih prikrivali sivi brki. Obraz so obdajali dolgi sivi valoviti lasje. Ogrnjen je bil v sivkast kopalni plašč. Star bi bil lahko štirideset ali osemdeset, igriv otroški pogled je skrival kdo ve koliko let.

Podal mi je roko. »Vikram.«²

»Nara.« Kislo sem se nasmehnil. Dlan je imel ravno prav vlažno in toplo, stisk je bil iskren in brez vsakršnih podtonov.

»Ena skrb manj, ni mi treba razlagati, kje pustiš čevlje. Kopalnica je tu desno.« Pomignil je tja s še vedno prižgano svetilko. Očitno je vedel, da si želim umiti stopala, preden vstopim. Po pločevinasti strehi so zaškreblyale kaplje.

Lesena tla so blago zaškripala, ko sem vstopil v majhno kopalnico z dvoje odprtih vrat, ena do predsobe, druga verjetno do dnevne sobe ali spalnice. Kad je bila masivna, notri

1 Domačini v Vermontu na različne načine prevračajo misel Marka Twaina: »Če ne maraš vremena v Novi Angliji, počakaj minuto.«

2 Navdih za Vikramovo ime je dokumentarec *Kumare, resnična zgodba o lažnem preroku*, ki ga je ustvaril Vikram Gandhi.

bela, zunaj črna, samostoječa na privihanih nogah. Ko sem si s hladno vodo umival stopala, so se mi pod rumeno svetlobo zdela zlatenična. Tudi debela brisača na tleh je bila rumenkasta. Postal sem na njej, da je popivnala kaplje s podplatom, in stopil naprej skozi druga vrata.

Vikram je sedel na orientalskih blazinah ob nizki mizici v kotu pod oknom. Povabil me je, da prisedem.

»Bo tu v redu?« Z bežnim gibom kazalca je nakazal, da bodo blazine moja postelja.

»V redu, seveda. Hvala!« Iz žepa sem potegnil mobilni telefon in pomahal z njim po zraku. »Je kakšen Wi-Fi tukaj, da pokličem punco?«

Našobil je ustnice in odkimal.

Glasno sem pihnil skozi nos. Seveda bi lahko preskočil postanek pri Michelu. Lucy se je vsekakor že slišala z Jenny. Že tako bi jih slišal od nje, jutri pa mi bo sploh dala vetra. Le koliko neodgovorjenih klicev in sporočil me čaka?

Dvignil sem telefon nad glavo in krožil z njim po zraku kot šaman v iskanju nevidnega kozmičnega žarka.

»Najbližji signal je pol milje naprej čez sleme. Se ne spleča riniti tja ponoči po dežju. Ne skrbi, vse je v redu.«

»Hočeš reči, vse *bo* v redu?«

»Ne, je že v redu.« Nasmehnil se je in odkorakal stran. »Lahko noč!«

»Hej! A je tu kaj vode? Žejen sem.«

Zasukal se je na peti in pomignil proti kopalnici, pa še proti vratom na levi. Potem se je dvakrat nežno lopnil po čelu in izginitil za edinimi preostalimi vrati.

V glavi mi je vršalo. Kako naj pokličem Lucy? Kaj bo rekla, ko se ji končno oglasim? Kako bom zamenjal gumo? Kaj če ne

bom mogel odviti tistega prekletega vijaka? Kako sem lahko zlomil ključ, to je vendar nemogoče!

Stresel sem se kot mačka in se šel sprehodit po prostoru. Sredi najdaljše stene brez oken je stala samo omara s kičastimi robovi brez vrat, zagrnjena s temno rumeno zaveso – kot nekakšen oltar. Naprej ob steni so bila široka drsna vrata v kuhinjo. V kotu ob masivni knjižni polici je stala lovska puška. Desno od nje je precej prostora zasedala velika okrogla miza s štirimi stoli. Ostalo je le še troje vrat, tista, skozi katera je izginil Vikram, tista od kopalnice in predsobe. Vrnil sem se do orientalskega kotička in sedel. Obhod je bil prekratek, da bi me uspaval ali da bi nehal misliti na Lucy.

Lucy in jaz, le kdo je to varil skupaj? Od tiste poti v Španijo si nisem obetal ničesar, le še eno pisateljsko konferenco. Pa mi je šla Američanka zmešat glavo! Strast prvih mesecev je izpuhtela, zmešani glavi sta ostali. Kaj mi je bilo tega treba? Kako je mogoče, da se ne znava ljubiti?

Sesedel sem se med blazine. Na nizki mizici je ležala odprta knjiga. Potegnil sem jo k sebi in zmajal z glavo nad amaterskim prelomom. Redko se zgodi, da površen dizajn skriva vrhunski rokopis, a sem si tako ali tako želel uspavanko. Začel sem brati kar sredi stavka na vrhu strani:

ob obetu užitka spustiš vse zavore in se zliješ z njo. Postaneta eno v čisti nasladi, ki odmeva še dolgo po tem, ko je ni več ob tebi. Da doživiš ta zanos, se moraš navezati.

Toda zanesenost zaniha v srčni zastoj, kadar je ni ob tebi. Bolečina postane neznosna, zato se ob obetu užitka potegneš nazaj, pritisneš na

zavore in se izogibaš blaženosti, ker ji utegne slediti agonija. K sebi jo spuščaj pazljivo, počasi, nočeš se navezati.

Kako neizmerno bi užival v pestovanju njenega golega telesa, ona bi bila v nebesih in ti tudi. Ampak kaj, ko si iz teh nebes že prevečkrat padel v pekel. Zato raje hladno lebdiš ob njej, ker to manj boli.

V nenavezanosti ni ognja, ki ga potrebuješ, da bi ljubil. V navezanosti ni kristalno bistrega pogleda, ki ga potrebuješ, da bi ljubil.

V zanositje podarjena ljubezen, asije hkrati prikrajšan. Slabo si pripravljen na uživanje nepričakovanega v vsakem trenutku: na uživanje v točno takem dotiku, ki se zgodi, ker se zgodi, ne zato, ker si ga hotel, in sprejemanje, da mu sledi nekaj drugega. Dotik zapleteš, zamoriš, ustvariš iz njega višek notranje drame. Če ne iz dotika, iz odsotnosti dotika, ali pa iz geste, namiga, premika, glasu, poljuba, molka in zavrnitve brez pojasnila.

Dva, ujeta v dramo, se ne moreta le prepustiti, se objeti, zaspati in se zbuditi z vonjem drug drugega na lastni koži. In z nasmehom odplesati v nov dan.

Dvignil sem knjigo in si v medli svetlobi ogledal naslovnico. Na dnu je z manjšimi črkami pisalo Vikram Kumar, na vrhu pa z velikimi črkami LJUBEZEN 22. Na sredini je bila fotografija

pokončnega rožnatega vibratorja v počeni tibetanski posodici. Podoba je obdajala orientalska čipka kot na naslovnici Korana.

Svašta.

Bzz, bzz! Presenetilo me je pritajeno brnenje. Planil sem po mobilnem telefonu. Nekako je skozi prišlo eno Lucyjino sporočilo. »Pa kje si? Javi se, no! Sem kaj naredila, da se ne oglasiš?«

Manično sem odtipkal sporočilo. »Pridem jutri počena guma. Signal. Pokličem ko lahko. Poljub!« Pošlji ...

Ikona za signal v vogalu ekrana je izginila. Stekel sem pred hišo in nekaj minut mahal s telefonom skozi dež. Spomnil sem se, da je telefon odporen na večče, na dežne kaplje pa niti ne.

Potu pod obleko se je pridružil dež za ovratnikom. Vrnil sem se v hišo in šepetaje preklinjal sebe, njo, njene prijatelje, ta zakotni Vermont, počeno gumo in tistega genija, ki je tako slabo zavaril križni ključ. Prizibal sem se do blazin in se zvil na njih v klobčič. Znoju in dežju so se pridružile solze.

Zakaj je ne morem zares objeti? Zakaj ne znam kar odple-sati v nov dan? Kje je tu ljubezen? Dolgo sem se premetaval po blazinah in nazadnje le zaspal.

Zbudila me je nežna klofuta in Vikramov glas. »Nikoli ne pozabi vode.«

VODA

»Nikoli ne pozabi ...?« Mel sem si oči in tupal še vedno vlažno srajco na ramenih.

»Nikoli ne pozabi vode.« Pomahnil je proti kuhinji.

»Ah, Lucy! Vedno me vrže iz tira!«

V počepu se je pomaknil na drugo stran mizice in po turško sedel na blazine. S kazalcem se je potapkal po bradi in zavzdihnil. »Kdo je Lucy?«

»Lucy je moja zmešana punca.«

»Zmešana?«

»Ja, zmešana. Kontrolira me, če ji ne ugajam.« Iskal sem oporo za komolec na razvlečenih blazinah, da se privzdignem iz ležanja.

»Bodi kot voda, prijatelj!« Z glasnim krohotom me je dokončno zbudil.

Usedel sem se po turško nasproti njemu povrhu edine blazine, ki je stala še vsaj približno ravno, vse ostale sem v spanju pomendral. »Hočeš reči, da ji moram popuščati?«

»Dobri stari Bruce Lee je lepo rekel: 'Biti moraš brezobličien kot voda. Ko naliješ vodo v skodelico, postane skodelica. Ko

naliješ vodo v steklenico, postane steklenica. Ko naliješ vodo v čajnik, postane čajnik. Voda lahko kaplja in lahko buta. Bodi kot voda, prijatelj.« Ko je recitiral, je strmel v prazno in ritmično privzdigoval obrvi.

Zdel se mi je patetičen! Objel sem si levo koleno in prekrizal roke čezenj. »Kaj pa je to drugega kot popuščanje?«

»Voda ne popušča. Udariš ji klofuto, pa te z isto močjo ploskne nazaj, a rdeča bo tvoja dlan, ne pa voda. Usekaš jo z vso močjo, pa ti zlomi zapestje. Če nežno brodiš po njej, te boža nazaj. Če jo usmeriš v tankem curku pod pritiskom, lahko reže kamen. Bodi kot voda, prijatelj.«

Naj mi je njegovo modrovanje zvenelo še tako osladno, se me je nekaj v njem dotikalo. Zoprno dotikalo.

Jutranje sonce je sijalo skozi okno in tanko zaveso za njim, da sem od njegovega nasmejanega obraza videl le obris. Tudi od golote sem videl le obrise prsi in trebuha, kar je bilo pod popkom, je skrivala mizica. Pred njim je ležala *Ljubezen 22* z rožnatim vibratorjem na naslovnici točno tam, kjer so bile pod mizo njegove genitalije.

Opazil je, kam gledam, in pomignil z brado. »Si kaj prebral?«

»Stran, dve.«

»Še je čas.«

Počutil sem se kot na zaslišanju z jutranjim sončnim žarometom v očeh, medtem ko so se njegove geste skrivale v meglici presvetljenosti.

»Povej mi kaj več o Lucy.«

Zazrl sem se v sij ob njegovi glavi. Kako naj mu opišem njo, ki je hkrati naključje in usoda? Zlepila sva se skupaj, pa niti ne veva več, zakaj. Pojma nimam, kaj vidi na meni. Spregovoril sem skozi zobe, besen, ker sem se zaradi nje znašel tukaj. »Lucy

je razvajenka, ki očara z bleščečim šarmom, toda kasneje pokaže svoj pravi obraz.«

»Kakšen obraz?«

»Hudobna je, blazna.«

»Zakaj si z njo, če tako razmišljaš o njej?«

»Ljubezen moškemu zmeša glavo.«

»Ljubezen je bistra. Glavo ti meša nekaj drugega.«

»Saj veš, kaj mislim, strast, zaljubljenost.«

»Torej strast, ne ljubezen?«

»Reci temu, kakor hočeš. V glavnem, zmešan sem!«

»Te Lucy ljubi?«

»Kakor jaz njo, tako ona mene.« Skomignil sem in zavil z očmi.

»Ampak rekel si, da se ji meša. Se morda meša tebi?«

»Nimam pojma. Morda res.«

»Gotovo premore dobre lastnosti, če si z njo.«

»Lepa je, zares, in ... kaj pa vem, dražestna.«

»Dražestna, si prepričan?« Našobil je ustnice in blago zazibal glavo.

»Ja, dražestna.«

»Še kaj drugega?«

»Pa seksi.«

»Dražestna in seksi. Je to vse?«

»Gotovo je še kaj, česar ne znam opisati.« Prekrižal sem roke.

»Predstavljal si, da si voda, ona pa skodelica. Kako bi jo zapolnil?«

»Ona že ni skodelica. Prej lonec. Ne, flaša vodke je!«

»Naj bo flaša vodke. Kako bi jo zapolnil?«

Zavil sem z očmi. »Kako naj jo zapolnim, ko je že tako polna same sebe?«

»Kaj pa ti? Kako bi zapolnil sebe?«

»Pojma nimam. Kako naj človek ve?«

»Te sploh ne zanima, kako zapolniti sebe?« Široko je razprl oči in se nasmehnil.

»Kaj pa vem. Pač živim, jebem ti!«

»Lucy je torej prepolna sebe, zase pa niti ne veš, ali je vredno biti poln. Si se kdaj vprašal, ali nisi ti sam tako poln sebe, da ni prostora za nič drugega?«

»Včasih mi Lucy res odbrusi, da sem poln samega sebe.«

»Ima prav?« Namuznil se je.

»Tudi če ima prav, ni prav, da si jemlje pravico odbrusiti mi, kar ji paše, jaz pa njej ne smem reči prav ničesar!« K levemu kolenu sem pridružil še desnega in prekrižal roke čez obe.

V kratki tišini, ki je sledila, sem se zavedel, kje sploh sem in kako sem pristal tukaj. »Koliko je ura?«

Ozrl se je proti uri na steni nad masivno mizo. »Deset.«

»Uh! Domov moram. Lucy je gotovo vsa iz sebe. Nočem si predstavljati sporočil, ki me čakajo na telefonu.«

Vikram se je s počasnim gibom nagnil naprej, pobral moj telefon s srede mize, ga na kratko podržal in nato z vso močjo zalučal v steno za mano.

Žbam!!

Telefon se je nekajkrat odbil in zdrsnil med blazine.

Pobralo mi je sapo. Telefon je bil od sile kar malo zvit, ekran pa povsem razdrobljen. Tipal sem po njem, ni se odzival. Namrščenih ustnic sem strmel v Vikramov krotek obraz. Kaj naj sploh rečem? Gledal me je tako mirno, kot da je razbiti telefon najbolj samoumevna stvar na svetu.

Pomignil je z brado. »Ni sporočil. Ko prideš domov, se pogovarjaj z njo, kot da jih nikoli ni bilo.«